

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

N:r 9
September

Redaktör och ansv. utgivare
A. W. HELLSTRÖM.

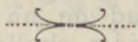
1907
[11:te årg.]

Glöm ej!

Glöm ej att tacka din broder i livet;
Du icke känner det mått, som blir givet
Än utav veckor och dagar och år;
Förzän du anar det, ensam du står.

Ack, hvi du ville så gärna försvaka
Allt, omi du finge din broder tillbaka,
Om blott en enda snart flyktande dag
För att få skåda den älskades drag.

G. W.

Tävlingskampen.

Förlidet års sommar hade jag tillfälle åse en kapplöpning, anordnad mellan tvenne av vårt lands sydligare städer. Denna tävling gav mig åtskilliga lärdomar, vilka jag här vill meddela Ungdomsvännens läsare under bön till Gud att de må bliva till välsignelse.

Kapplöpningsbanan var kantad av nyfikna åskådare, vilkas ögon jämt spejade efter de löpande. Om en stund blir den förste synlig. Det är den unge stockholmaren, som kort förut i Grekland tagit andra pris bland tävlande från alla världens delar. Att han skulle komma först, det tog man för givet. De, som följde honom, gjorde det icke för att uppmuntra honom, ty han behövde ej någon sådan för att bliva förste man.

Andre man, en ung göteborgare, åtföljdes av en hel skara av sina vänner, vilka farit långt för att möta honom. De sprungo och sjöngo i takt, så att den unge mannen nästan bars på sångens vingar. O så ivriga de voro, att *han*, som tillhörde deras förening, skulle lyckas behålla sin vunna ställning!

Tredje man, även han stockholmare, hade vid sin sida endast en eller två. Då han kom mitt för den plats, där jag stod, frågade han trött sin följeslagare »År det långt kvar?» — »Bara tre kilometer», blev svaret. Allt längre blev avståndet mellan de löpande, och då jag om en stund gick hem, varseblev jag några, som tröttnat i loppet. De hade lupit över 2 mil men hade ingen ära därav, då de ej förmådde hålla ut till målet.

Var och en av dessa tävlande hade sin lärdom att giva mig.

Den förste synes mig vara en bild av de i Herren starka, vilka i likhet med Paulus »tränat sig», »övat sig själva till gudaktighet», så att de i högre grad än de flesta andra äro oberoende av hjälp från sina trossyskon. Man ser dem alltid främst i striden av arbetet för Gud. Hela deras liv är ett liv till Guds förhårligande. De göra kristendomen en heder, varhelst de gå fram.

Den andre synes mig avbilda dessa, som i hög grad behöva andras hjälp, stöd och uppmuntran, och som det förut icke skulle vara vad de nu äro. Blevde de lämnade allena att kämpa sina strider, skulle de helt visst mången gång lida nederlag, där de nu stå som segervinnare.

Unga vänner, liknen denne unge mans vänner! Gören allt vad i kunnen, på det edra egna, d. v. s. medlemmarna av edra kristliga ungdomsföreningar, må hålla provet och bliva segervinnare. Slut dig till dem, löp vid deras sida, och då mod och kraft vilja svikta, sjung för dem:

Se, målet härligt lyser
I fjärran, o Guds stad.

Hjälp dem bära bördorna, som vilja trycka ned dem och hindra deras lopp.

I den tredje, ser jag en bild av dem, som trötta fråga: »Väktare, vad lider natten? Kommer dag ej snart?» och med sångaren:

»O, Jesus, skall jag ock en gång hinna hem,
Skall intet mig fånga under färden,
Säg, skola mina ögon få se Jerusalem?» o. s. v.

Vad svar skola dessa hava? Jo, »tiden är kort härefter. Jesus kommer snart», »en ganska liten tid, så kommer han, som komma skall!» Aldrig bör du på dessa trötta själers fråga svara: Åh, det är många strider ännu att utkämpa, du är icke långt kommen ännu e. d. Ett sådant svar nedslår ytterligare modet och kan bliva anledning till den svages förtvivlan. Ett trösteord, sådant Herrens ord angiver, kan däremot bliva ett medel till seger, och då har du utrett ett storverk, som utsådde det i rätt tid i den uttrötta de broderns eller systemens hjärta.

Till sist står för oss bilden av dessa, som tröttnat i loppet. O hur beklagansvärda äro ej de! Mödat sig och tillryggalagt den allra största delen av vägen, och så, då målet var så nära, stanna de och vända om och gå därmed förlustiga segerlönen, vilken endast tillfaller dem, som hålla ut intill änden.

Herren hjälpe oss alla, unga och gamla, och — prisat vare evinnerligen hans namn! — det vill och skall han göra. Han giver kraft åt de trötta och stor styrka åt de maktlösa. Medlet, han därvid använt, anvisas oss i Es. 40: 31.

A. S—én.

Förtjänar vårt fosterland att vanvördas och övergivas av sina söner?

Av J. Norberg.

Ett land, som ännu har hundratals kvadratmils vildmark att förvandla i bärande åkerjord; har hundratals oanvända vattenfall, av vilka somliga skulle kunna driva industriella verk, som var för sig sysselsatte tusentals arbetare; har outtömliga malmtillgångar, varav nu årligen utskeppas kvantiteter, å vars förädling inom landet hundratusentals människor skulle kunna existera; ett land, som i fråga om naturskönhet och sunt klimat kan tävla med de förnämsta i det hänseendet på hela jorden; ett land som i storlek överträffas endast av fem i hela Europa och ligger naturligen skyddat för att kunna bli schackbrädet, på vilket krigande stormakter skulle kunna komma att flytta sina pjäser, kan ett sådant land vara förtjänt av att vanvördas och övergivas av sina söner?

Ofta får man höra människor ondgöras över den brist på svensk företagsamhet, som gör, att vårt lands resurser icke bli tillvaratagna. Men om det beror bara på bristande företagsamhet, att malmen måste exporteras oförädlad, att vattenfallen få arbeta endast för att tillfredsställa turisternas skädelystnad, och att vildmarkerna få ligga obrukade, varför gå då inte dessa företagsamma klandrare åstad för att tillvarataga dessa försummade tillgångar? »Nej», svara de, »vi sakna kapital.» Där ha vi det alltså. Det är icke så mycket brist på företagsamhet som icke fast mer brist på kapital, som gör, att landets naturtillgångar icke bli tillvaratagna. Men kapital är ingenting annat än produkt av arbete. Skulle då inte vårt fosterland kunna anses vara förtjänt av den arbetsprodukt, som vår emigrerande ungdom nu skänker till Amerika? Är det rätt och värdigt handlat mot eget land och folk att dra sin färde, så fort man uppnått arbetsduglig ålder, för att åt ett främmande land och folk skänka bort det kapital, som eget land och folk offrat medel för att giva nödig utbildning att kunna producera? Den minsta eftertanke skall säga var och en, att detta är att handla otacksamt och illa och det emot sina egna.

Men om nu inte plikt känslan förmår hålla vår ungdom kvar vid fosterjorden, så borde tanken på egen fördel göra det. Men man tar inte reda på vad dit hör. En läkare i England, Artur Shedwell, som offentliggjort några noggranna studier av amerikanska förhållanden, frågar i ett av sina arbeten därom: *Huru kunna vi tala om amerikansk uppfostran, när det inom unionen*

ges fjorton stater, som icke ha någon obligatorisk skolundervisning, och åtta, som vardera rymma från 95,000 till 175,000 infödda vita över 10 år, som äro ur stånd att läsa eller skriva? Man jämföre dessa uppgifter med förhållandet i Sverige! »Fabrikförhållandena förete motsvarande vanskligheter», fortsätter Shedwell. »I vissa betydande industrier råda inga reglerande bestämmelser, och det finns inte två stater, som ha samstämmade lagar.» »Arbetskyddslagstiftningen är elementär och mycket ofullkomligt efterföljd.» »Inspektörerna mutas.» Vilken skillnad i detta hänseende mot i Sverige!

En kunningsrik och mångförfaren amerikanare, Robert Hunter, som ägnat sig åt betydande socialfilantropisk verksamhet i skilda delar av unionen och är ordförande i ett stort vagnfabriksbolag, säger i ett av honom utgivet arbete: »Det finns ingen annan nation, som, industriellt jämförlig med Förenta staterna, blivit så långt tillbaka som detta land, när det gäller kunskaper om samt lagstiftningen och administrativa åtgärder mot hälsovådliga förhållanden i fabriker, verkstäder och gruvor, och när det gäller att förekomma och reglera de farliga industriella processer, vilka äro skulden till ett stort antal onödiga sjukdomar, olyckshändelser och dödsfall.» »Under allmänt goda tider befina sig», tillägger han, »i Förenta staterna sannolikt icke färre än 10 millioner personer i fattigdom — d. v. s. med otillräckliga kläder.» »Över 2 millioner arbetare äro arbetslösa från 4 till 6 månader varje år.» Över 1,700,000 små barn äro tvingade att arbeta för lön under den åldersperiod, då de fortfarande borde sitta kvar i skolan. Omkring 2 millioner kvinnor äro sysselsatta i fabriker.» Så står det till med den allmänna välmågan. Och om otryggheten till liv och lem finnas förfärande statistiska uppgifter. Under år 1902 blevo genom järnvägsolyckor 8,588 dödade och 64,662 skadade. Man jämföre detta med förhållandet i Sverige!

Om Amerikas obestridda fördelar i flera hänseenden predikas i vårt land från taken. Men dess skuggsidor, de fattigas olyckliga öde, den ekonomiska otryggheten, arbetslösheten, barnarbetet, skövlingen med människoliv och det brutala i kampen för tillvaron, om detta få de emigrationslystne sällan höra något. Och vad de höra, tro de icke för dess sällsynthets skull i tal och skrift.

Om statslivets förhållanden i Amerika skrev svensk-amerikanska tidningen »Gamla och nya Hemlandet» för en tid sedan: »Om vår republikanska styrelseform icke hade annat att skryta av än sin prisbillighet, så hade den ingenting att skryta över. — — — Det har kommit därhän, att endast bottenrika eller av

mäktiga män gynnade kandidater kunna med utsikt till framgång söka ett politiskt ämbete i många av våra stater. Det sista statsvalet i New-York kostade mer än tre millioner dollars. Den ene guvernörskandidatens utgifter för valet stego till icke mindre än 256,370 dollars. Och likväl blev nämnde kandidat icke vald». Kan det vara någon lycka att med familj och barn komma in under sådana förhållanden?

De svenska förhållandena äro små i jämförelse med Amerikas, men de äro lättare att ändra, där de behöva ändras. De ledsamma kontrasterna emellan rikedom och fattigdom äro även mindre, ävensom kapitalets makt över rättvisa och billighet. Och vad den svenska jorden beträffar, så kräver den omsorgsfullare bruk än den amerikanska. Men så giver den också mer. Då den vetebesådda jorden i Sverige ger i genomsnitt 1,500 kg. pr hektar, ger den amerikanska endast 900. Förlandet är skördades på en gård i Halland ända till 4,600 kg. pr hektar. Och det finnes säkert många svenskar, som inte veta, att avkastningen pr hektar i Norrland är större än till och med i Ryssland och Frankrike och att korn och råg i Sverige mogna ovanom polcirkeln. Må kunskapen om vårt fädernesland spridas, och dess söner skola icke anse det förtjänt av att vanvördas och övergivas!

Var finnes ro?

*Var finns den ro, som jordens oro söver,
Var finns den plats, dit sorgen icke når?
Var finns den vila, sargad själ behöver,
Var finns den frid, vartill min ande trår?*

*Djupt i mitt väsen städse bor en smärta,
En ständig längtan, — vart jag vet ej själv.
Och tusen frågor trängas i mitt hjärta, —
Det givs ej lugn, på livets strida älv.*

*Jag tänkt och grubblat, när skall anden finna,
Den plats, där längtan flytt för evig ro.
Och när skall hjärtat verklig sällhet vinna,
Hur länge skall jag hoppas, bedja, tro?*

*Jo, då min ande, fri från jordegruset,
Får svinga sig mot Edens rymder opp,
O, då får själen bada uti ljuset,
I evig ro förbytes tro och hopp.*

*Ack, dit jag längtar, och dit vill jag fara,
En gång, då här min vandring tager slut,
Att där i fridens ljusa land få vara
Och få från alla mödor vila ut.*

Lydia Å—m.

Från Mittens rike.

Älskade Vänner!

Frid!

Vår kinamission har, som i veten, hedrats med ett besök av Sv. Missionsförbundets vördade ordf. lektor P. Waldenström med fru. Det är med glädje och tacksamhet, vi se tillbaka på deras vistelse ibland oss. Deras varma intresse för och stora förstäelse av verksamhetens olika grenar värmde våra hjärtan mer än ord förmå uttrycka det. Utan fruktan för resornas obehag och svårigheter i ett land såsom Kina, där i de flesta fall mindre båtar, obekväma bärstolar eller utsvultna hästar stå till buds såsom fortskaffningsmedel, besökte lektorn t. o. m. våra avlägsnaste utstationer, överallt mottagen med den största förtjusning och vördnad av våra troende kineser, som redan från första stunden, de fingo se honom och lektorskan, älskade dem såsom barn älska sina gamla föräldrar. Deras besök har lämnat ett oförgätligt minne efter sig både i kinesernas och våra hjärtan. Det har visat oss, huru varmt de älska Kinas folk (lektorn sade bland annat, att vore han 20 år yngre, skulle han stanna i Kina). Det kommer därför att bli till den allra största välsignelse för vår

Missionskonferens i Kina.

kinamission. Oss har det varmt och sporrat till att än mer utgiva oss för detta härliga arbete, och för eder, kära vänner, då I av lektorns egen mun fån höra, vad de hava sett och hört, kommer det helt visst att ha samma verkan. Se här något av resultaten; mer bön, större nit, flera krafter, ökade missionsbidrag. Är ej detta storartade vinster? Vi kunna därför ej nog tacka Herren, som ledde våra kära gästers steg till Kina, och dem, som oaktat sin ålder företogo denna långa resa.

Den 8—11 april voro vi samlade till extra konferens här i Shasi, vid vilken vi hade glädjen att se ibland oss ej mindre än fem syskon från vårt systerförbunds i Amerika kinamission, vilka för att få hälsa på lektor och fru W. samt deltaga i konferensen företagit den för dem 25 sv. mil långa resan. Flera för vår verksamhet viktiga beslut fattades, bl. a. att gemensamt med våra svensk-amerikanska vänner upprätta ett evangelist- och lärareseminarium i staden Kinchow, belägen ett par timmars väg från Shasi.

Då uppbrottets timma slog och den ene efter den andre lämnade oss för att återvända var och en till sitt, kändes det riktigt vemodigt. Huru gärna hade man ej velat utsträcka sammanvaron, och huru gärna hade vi ej velat behålla vår ordförande och hans maka ännu en tid ibland oss! Tiden ilade, syntes det oss, hastigare än vanligt, och avskedets stund kom allt för fort. Gud löne dem för all deras kärlek. Vi kunde så föga göra för att visa dem vår tacksamhet, men han, som är rik över alla, skall ej låta dem bli olönade.

Min hustru och jag äro ännu kvar på denna station, men i höst hoppas vi få resa till Macheng, där vi egentligen äro stationerade.

De varmaste fridshälsningar till eder alla från syskonen på stationen, min hustru och Eder i Herren tillgivne

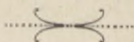
Shasi d. 15 maj 1907.

D. R. Wahlquist.

Till porträttgruppen.

I översta raden från venster räknat: G. Tonner, S. M. Fredén, F. Wennborg, C. Nilsson*, K. A. Fernström, N. Petersson*, J. Sköld; i mellersta raden från venster: A. Fagerholm, J. Jansson*, N. Kullgren, B. E. Rydén, Anna Jönsson, Hilma Börjesson, fru A. Tjellström, A. P. Tjellström, P. Matsson*, K. W. Engdahl, D. R. Wahlquist; i nedersta raden från venster: fru P. Kullgren, fru A. Rydén, fru och lektor P. Waldenström, fru K. Matsson*, fru A. Berg, fru J. Wahlquist.

* från Amerika.

Trygg hos Jesus.

Trygg hos Jesus.

Är du i syndanöd,
Tryckt utav sorg och smärta,
Fruktar du evig död,
Fly då till Jesu hjärta!
Tröstad hans viskning hör:
Jag dig rättfärdig gör,
Synd, som hos mig begråtes,
Genast förlåtes.

Sörjer ditt hjärta än,
Armt och marterat,
Någon förlorad vän,
Som du värderat,
Fly med din sorg, ditt ve
Nu till din Frälsare;
Sorger med djupa rötter
Dö vid hans fötter.

Är du en bruten själ,
Bärande sjukdomshårdar,
Broder, säg tror du väl,
Att den, som skapat världar,
Kan gå din nöd förbi
Och dig ej göra fri?
Nej, vad dig än må fela,
Hans händer hela.

Skulle du rådvill stå,
Frågande efter vägen,
Skynda till Jesus då,
Bedjande, angelägen.
Lyss till hans kärleksröst,
Lyd, och du skall få tröst.
Vishet hans tunga talar
Och dig hugsvalar.

Lider du oförrätt,
Tadlad, beljugen, lastad,
Jesus gör bördan lätt,
Blir den på honom kastad.
Självt har hans hjärta känt
Vad som ditt eget bränt.
Andra din ära kränker —
Han ära skänker.

Stilla hos honom bliv,
Huru än världen larmar;
Läkeedom, hälsa, liv
Finner du i hans armar.
Vila, ja vila ut
Trygg i hans sköt och slut
Dig uti varje smärta
Närmre hans hjärta.

A. W. H.

Några råd till ungdomen vid lägerplatserna.

Ordspr. 1: 17.

Livet på lägerplatserna är utan tvivel sådant, att det kräver en särskild vaksamhet, om man annars skall kunna komma igenom utan att bliva brännmärkt för hela livet!

Det är förnämligast vi, som äro på Kristus troende, som hava att vaka och bedja, om vi vilja vara ljus som lysa i det rådande mörkret! Det är ju vår uppgift och vår bestämmelse! — Det gäller verkligen att veta vad man vill och icke vill, när man är på en sådan plats. Har man bestämt sig för att på allvar tjäna Gud, så behöver man synnerligen hämta all den kraft, som finnes att få för ett sådant ändamål! Alldeles nödvändigt måste vi hava *ensamma, stilla* stunder med Gud. Icke bara någon gång, utan *ofta*! Stunder i bön och Guds ords betraktande! *Guds ord* är oss givet, för att vi därigenom skola hämta kraft till att kunna segra över frestelserna, som komma i vår väg, och som mer än mången tror, möter just vid lägerplatsen! Det är mången ung man, som dukat under för frestelserna just vid den tid, han måst vara vid denna plats!

Det finnes så mycken moralisk rutenhet och last, som florerar på dessa platser, att man nästan kan rysa vid blotta tanken därpå! Det är därför en synnerlig Guds nåd, att de få på Kristus troende, som möjligen finnas på dessa platser, bliva bevarade från fall! Man kan icke annat än känna ett djupt medlidande med dem, som måste ut en tid på detta stormupprörda hav! Till eder, som stån färdiga att träda in i denna tidsperiod av ert liv, önskar jag säga: försummen icke att lyssna till eder Frälsares röst! Han säger: »som din dag är, så skall styrkan vara», och: »Jag styrker dig, jag uppehåller dig med min rättfärdighets högra hand!» Allenast genom Hans ledning och synnerliga hjälp skall du undgå att falla för frestelserna!

Det är också nödvändigt, att de få troende, som finnas på dessa platser, söka varandras umgänge! Ty det ena kolet kan då värma det andra. Det är onekligen till stor välsignelse och gagn att hava gemensamma, avskilda stunder i bön till Gud! Därigenom hämtas kraft och stadga till den invärtes människan! Så mycket bättre kommer man sedan att fylla bestämmelsen att vara »*ljus*» och »*salt*»!

Gud hjälpe oss härtill!

Broderligen
E. Th.

Jultidningen HEM, HEM

är nu under tryckning och lovar att bliva om möjligt ännu bättre, än den var förlidet år, vilket till stor del beror på det stora intresse, författare och tecknare lagt i dagen för att få **Hem, Hem** så värdefull som möjligt. Och vid denna jultidning hava redan stora sympatier blivit knutna. Flere nya författare hava också välvilligt lämnat bidrag. Årets julnummer har sålunda erhållit medverkan genom goda uppsatser och poem av Betty, C. B—g, Aug. B., Oskar H., Adolf Thomander, Viktor Edvin, översten E. Melander, språkläraren G. Tjellström, fru Anna H—m Preinitz, missionssekreteraren W. Sjöholm, lektor N. P. Ödman, d:r Hj. Selldén m. fl.

Profblad kommer i slutet av denna månad att sändas samtliga våra prenumerantsamlare, och det gäller sedan att ej försumma sig. Ty det kan lätt gå som för mången förra året, att när rekvisitionen ingår, är tidningen slutsåld.

Vi skola i nästa n:r lämna närmare redogörelse för innehållet i jultidningen.

Från höga Norden.

Red. av Ungdomsvännen.

Guds frid!

»Huru ljuvliga äro på bergen (fjällen) budbärarens fötter!» Es. 52: 7.

Den 13—15 juli hade Pauträsk kristliga ungdomsförening anordnat missionsmöte. Och då det torde intressera Ungdomsvännens läsare i andra delar av vårt kära fosterland att höra något från ett dyligt möte i vår trakt, och då det för övrigt är bra länge sedan jag skrev något i denna tidning, vill jag meddela ett och annat från detta möte.

Då man skall ut på en resa här, behöver man ej vara orolig över, huruvida man skall hinna till stationen, innan tåget går, ty några järnvägar finnas ännu icke på nära håll. Från Gunnarn hava vi 14 mil till närmaste järnvägsstation, vilket vi betrakta icke så synnerligt långt, emedan det här finnes sådana, som hava 2 å 3 gånger så långt. Vi äro glada över, att det finnes någon s. k. landsväg här och där. Den väg, som vi hade att färdas, var en liten skogsstig, som slingrade sig fram över sankar myrar, skyhöga berg och genom grönskande dalar.

Vi foro hemifrån den 12 juli. Mitt resällskap var en troende skraddare. Den by, vi först kommo till, heter Grundfors. På denna bys område har det sist gångna året gjorts icke mindre än omkring 100 inmutningar å malmfyndigheter, bestående av bly, silver och kop-

par m. m. Men vad som är ännu bättre, det är, att Herren under samma tid sökt och funnit många förlorade får i denna by och fört dem tillbaka till sin hjord. Och glädjande är det att se, att de flesta av dessa synas allvarligt vilja leva för Herren, vilket icke alltid är händelsen, där väckelser gått fram. Ofta får man göra den erfarenheten, att många tagit saken allt för lätt och ytligt.

Från denna by hade vi att först passera Umeälven strax nedanför den väldiga »Grundforsen», som kastade sitt skum i skyn, och ur vilken det är meningen att taga kraft för trafiken på Inlandsbanan, om den kommer att drivas medelst elektricitet. I Grundfors slöt pred. Nyström, som sedan påsk tjänat Gunnarns missionsförening, sig till vårt sällskap, vadan vi blevo lika många som lärjungarna på förklaringsberget. Då vi kommit över älven, var det skraddaren som fick träda »stormstegen», emedan han sedan gammalt var bekant på alla skogsstigar och vägsål, på det vi ej måtte taga fel och ej komma till målet. Då vi vandrat några timmar, kommo vi till det väldiga Jovanberget, uppför vars branta vägg vi måste klättra. Vi blevo varma och trötta, så det förslog, men att sätta sig ned och vila var nästan omöjligt, emedan Lapplands »millioner», myggorna, då passade tillfället att bearbeta oss. Men var det mödosamt att komma upp på berget, blevo vi fullt belönade genom den härliga utsikt, som där öppnat sig för oss. Aldrig har jag, sedan jag började söka »tyda skriftens hemlighet», lått ett sådant ljus över texten om Kristi förklaring, vilken text jag vid mötet behandlade, som jag fick vid detta tillfälle. »Stora äro Herrens verk» värda att begrundas av alla, som hava sin lust i dem» (Ps. III: 2).

På södra sluttningen av detta berg ligger en enstaka gård, i vilken vi gingo in för att vila. Där dukade skraddaren fram sin matsäck och gumman i gården bar fram mjölk och kaffe, och hungriga och törstiga, som vi voro efter den mödosamma marschen, togo vi för oss av allt detta med stor tacksamhet. Sedan vi vilat en stund samt läst ett kap. ur den heliga skrift och bedit Gud för dem, som bodde i gården, satte vi oss åter i rörelse, ehuru vi på förhand beräknat, att vi ej skulle orka längre denna dag. Omkring kl. 10 på kvällen kommo vi till Pauträsk, målet för vår resa, och hade sålunda under dagen i den höga värmen vandrat 3 1/2 mil, vilket en, som är van vid bekväma förhållanden, skulle haft svårt för att göra.

På lördagskvällen den 13 började mötet, som hölls i den nybyggda skolan. Ehuru skolsalen är ganska stor, var den särskilt under söndagen fullsatt med uppmärksamt lyssnande åhörare, som samlats från vitt skilda håll, till och med från Lycksele och Vilhelmina socknar. Redan första kvällen kände vi, att Herren skulle giva oss ett gott möte, ty ordet verkade upplivande och vederkvickande. De, som under mötet tjänade med ordets predikan, voro den förut nämnde Ny-

ström, Lindberg och undertecknad. Dessutom avlade vår följeslagare och andra bröder goda vittnesbörd om Herren, vittnesbörd som synnerligen verkade.

Söndagen den 14 sökte vi att använda så väl som möjligt. På förmiddagens möte hade br. Lindberg först ett kort anförande, varefter jag talade över Kristi förklaring; och slutligen talade Nyström om Guds kärlek till den fallna människan. Sedan hade vi aftonbön, och kl. 9 på kvällen hade vi ungdomsmöte, vid vilket vi bland annat samtalade över frågan: »Vad vill det säga att fly allt, som ont synes?» Med anledning av denna fråga påpekades åtskilligt, som var ont, och som de unga borde undfly. Särskilt betonades, huru ovärdigt, ja syndigt det är, att en troende ung man ej bryter med den i dessa trakter inratade fula sedan att nattetid besöka unga kvinnor, även om dessa äro troende. Lika syndigt är det för den unga kvinnan att mottaga dylika besök. Vidare påpekades vikten av att fly dåligt sällskap, dålig litteratur, dåliga nöjen o. s. v. Det är att hoppas, att detta samtal verkade gott, så att de unga, som voro närvarande och verkligen vilja frukta Gud, skola taga sig tillvara för och fly det onda, på det det de må bliva ett gott föredöme för dem, som ännu äro »utanför». Må det ske så!

Två medlemmar ingingo i föreningen, vadan den nu räknar 49 medlemmar.

Måndagen den 15 fortsattes mötet med stor tillslutning, god ande och mycken välsignelse från Gud. Och då mötet var slut, och vi »upplyfte våra ögon, sågo vi ingen utom Jesus allena.»

På hemvägen besökte vi en liten, liten stuga djupt inne i skogen, där två äldriga och fattiga makar bodde, vilka voro mycket tacksamma för vårt besök. Av sjukdom har mannen varit förhindrad att på länge besöka något möte, men i sin ensamhet och nöd har han vänt sig till Herren, som givit honom ro och frid till själen. Vi sjöngo, läste och bådö i deras stuga, och i gengäld gävo de oss kaffe och mjölk. Vi hade en salig stund tillsammans i den lilla stugan. Jag sade till min kamrat, då vi lämnade den: »Vill man bliva uppbyggd och glad, bör man uppsöka sådana, som verkligen hungra och törsta efter Gud och bringa dem något ord ifrån honom», vilket han instämde i. Vi samtalade även om, hurusom många, som synas vara berövade allt, vad man från timlig synpunkt kallar lycka, likväl äro lyckligare än många, som hava fullt upp i den vägen men sakna det väsentliga, en sann och levande tro på Gud.

En hjärtlig hälsning sändes härmed till alla missionens vänner. Glömmen ej att bedja och offra för missionen i Lappland!

Gunnarn d. 25 juli 1907.

Broderligen
J. Öman.

Brutna förlovningar.

Under rubriken »Brevväxling» förekommer i detta nr en fråga, så lydande:

Är det synd inför Gud, om en förlovnings genom överenskommelse brytes, då oförutsedda missförhållanden uppstått kontrahenterna emellan, vilka båda äro troende, eller kan, ifall äktenskap kommer till stånd, ett mindre lyckligt sådant riskeras?

På sista tiden har till oss från flera håll ingått en del spörsmål, dels huruvida någondera av de båda trolovade, mannen eller kvinnan, av någon anledning har rätt att bryta en eklaterad förlovnings eller om den utan synd emot Gud kan upplösas genom ömsesidig överenskommelse, då t. ex. såsom här »oförutsedda missförhållanden uppstått», dels huruvida den löftesbrytande på något sätt kan undgå de olyckliga följderna av sin trolöshet. Vi skola denna gång inskränka oss till att med några ord beröra de spörsmål, som fått ett uttryck i ovanstående fråga.

Att från *endera* sidan bryta en eklaterad förlovnings kan icke av annat än uppenbar trolöshet från den andre på något sätt försvaras. Man vill visserligen hålla före, att om t. ex. läkare efter det, att förlovnings ingåtts, konstaterat förefintligheten av obotlig eller smittosam sjukdom hos den ene och förden skull avrätt giftermål, detta skulle berättiga den andre att utan vidare bryta förlovnings. Men i ett sådant fall är det *bådas* ovillkorliga skyldighet att böja sig under läkarens utlåtande och ej fullfölja äktenskapet, utan åtminstone avbida tiden. Förlovnings behöver ju därför med nödvändighet ej genast direkt upplösas. Vi hava oss bekant ett fall, där den ene av kontrahenterna under förlovnings tiden angreps av lungsot utan att den andre, mannen, kunde känna sig fri från sitt löfte till sin trolovade, förrän han stod vid hennes dödsbädd. Men det vore en orimlig begäran, om den lungsiktige kontrahenten, som läkare icke kunna giva hopp om tillfrisknande, likväl nödvändigt fordrade äktenskaps ingående. Och det vore knappast rätt av en fästmö i en dylik ställning, att ej från de givna löftena lösa sin fästman, om han vill det och behöver med snaraste sätta eget bo. Det bör emellertid vara tydligt, att det i ett sådant ömtåligt fall gäller att handla med takt och finkänslighet.

När det å andra sidan blir fråga om att bryta en eklaterad förlovnings genom *ömsesidig överenskommelse*, så är klart, att ingen kan tvinga två trolovade att ingå äktenskap med varandra, då de å ingendera sidan vilja det, även om de under ett tidiga-

re stadium givit varandra äktenskapslöfte. Icke kan det väl heller sägas, att de direkt göra synd, om de frivilligt återgiva varandra sina givna löften. Hava de upphört att älska varandra — om de någonsin gjort det —, och icke längre kunna trivas tillsammans, så kunna de förvisso riskera ett mindre lyckligt äktenskap, om de gifta sig med varandra.

Men A—a R. talar om »oförutsedda missförhållanden», som »uppstått kontrahenterna emellan». Utan att veta, vilka dessa »oförutsedda missförhållanden» äro, är det omöjligt för oss att bedöma, huruvida de handla rätt, om de skiljas. Det torde dock med ganska stor sannolikhet kunna sägas, antingen att deras trolovning varit förhastad eller ock, att de av självvisk ofördragsamhet eller inskränkt kortsynthet varken vilja eller kunna förstå eller foga sig efter varandra. Är förhållandet det, att deras förlovning är ett förhastande, så hava de handlat lättsinnigt och lämna under alla omständigheter ett dåligt exempel åt annan ungdom, om de bryta sin förlovning.

A—a R. säger i sin fråga härövan, att båda kontrahenterna äro »troende». Antagligen tillhöra de då även en församling av troende, kanske båda samma församling. Och det kan aldrig verka hälsosamt på ungdomen i en församling, att en förlovning bland dem ena tiden eklateras och efter några veckor eller månader sedan utan vidare brytes. Får sådant utan några åtgörande från församlingsföreståndarens sida opåtalat passera, skapas lätt en ytlig och lättsinnig uppfattning bland de unga om trolovnings stora vikt och betydelse. Ingen ingången förlovning i en församling borde få upplösas, med mindre församlingsföreståndaren finge del av orsakerna därtill och bleve i tillfälle giva de råd och föreställningar, som omständigheterna krävde. Och kunde genom hans mellankomst upplösningen ej förhindras, borde församlingen få del av orsaken, så att allt onödigt skvalter och orättvist tadel kunde förebyggas. Den skyldige finge då bära skulden, och den oskyldige, om någon vore det, behöfde då ej saklöst tadelas. Och vore båda lika skyldiga, kunde ej den ene rättfärdigas på den andres bekostnad. Båda finge då ses i det rätta ljuset. Därigenom skulle också församlingsföreståndaren, då sådant inträffar, få direkt anledning att tala till de unga om trolovningshandlingens allvar och vikt, och de unga skulle ej utan att betänka sig våga taga något steg vare sig i den ena eller andra riktningen. Ett sådant tillvägagående skulle ock lägga en tyngd av allvar i de ungas tilltänkta kärleksförbindelser och förebygga många ledsamma förvecklingar dem emellan.

Nu till sist ett ord med anledning av uttrycket »oförutsedda

missförhållanden». Om frågeinsändaren med detta uttryck menar skarpa meningsbrytningar eller häftiga uppträden de trolovade emellan på grund av olika syn på tingen och livet, oväntade karaktärsdrag eller misshälligheter av något slag e. d., så kan sådant ingalunda rättfärdiga en brytning av trolovningen. Ingen må tro, att han i denna ofullkomlighetens värld skall kunna finna en människa, som är fullkomlig, liksom han ej heller bör tänka, att han själv är ofelbar och att alla, som ej se, känna, tänka och vilja på samma sätt som han, hava orätt och fara vilse. Med en sådan förmätenhet skall han såsom äkta man eller hustru aldrig bliva lycklig, icke ens med den bästa människa i världen. Nej, i äktenskapet gäller det mer än annars, att den ene så mycket som möjligt fogar sig efter den andre och att båda såsom ett hålla tillsamman för att värna sig mot alla gemensamma fiender, som vilja skada deras äktenskapliga lycka. Sker ej det, faller lyckan i spillror från början.

A. W. H.

Tvenne tjänarinnor.

Av M. F.

I ett hemtrevligt rum, där solen lyste in genom snövita gardiner och över prunkande, välskötta krukväxter, satt den gamla fröken Gran i en vilstol och samtalade med en ung flicka, som tagit plats litet längre ned i rummet. Den förras dräkt var enkel men ytterst proper; den andras däremot utstyrd och stod i dåligt förhållande till ordning och harmoni.

»Selma är således villig att antaga tjänst hos mig?» frågade fröken Gran. »Ja, det vill jag gärna», svarade flickan, »och har länge längtat efter att få plats hos någon troende, ty på de ställen, där jag tjänat förut, har jag ofta blivit hänad samt sällan fått gå och höra Guds ord, men här vet jag, att detta ej blir förhållandet, då fröken själv hör Herren till.»

Den gamla damen nickade glatt åt den unga flickan.

»Och jag», sade hon, »har länge önskat få en troende tjänarinna i mitt lilla hem, dels emedan jag med en sådan kan tala om det, som ligger mig mest på hjärtat, dels emedan jag vet, att varje sann kristen förstår och är villig att väl sköta sin plats även i minsta småsak utan att bliva nödgad och påmint om sina skyldigheter i hemmet.»

Det blev tyst några ögonblick. Sedan frågade fröken Gran efter Selmas familjeförhållanden. »Min far är död för några år sedan», sade hon, »och min mor bor i utkanten av staden. Vi äro fem syskon, och jag är äldst av dem. Tre av oss äro ute och reda sig själva, men två äro ännu hemma, oförmögna att förtjäna något. Mor är därför ensam att försörja dem och sig, något som ej är så lätt, helst som hon är litet klen ibland.»

»Men kanske hon nu kan få hjälp av sina bortavarande barn», invände fröken Gran, »åtminstone av de båda äldsta.»

Selma skakade på huvudet. »Nej det går inte; lönen räcker nätt och jämt till kläder och andra små extra utgifter. Penningen är så odryg i våra tider.»

Fröken Gran kastade en mönstrande blick öfver Selmas granna dräkt, och det kom ett ogillande uttryck i hennes ansikte.

En månad därefter hade Selma tillträtt sin nya plats, där hon betingat sig ganska stora löneförmåner.

När hon varit i sin tjänst några dagar, bad hon en kväll fröken Gran att få gå ut; ungdomsföreningen hade sitt enskilda sammanträde och hon hörde dit, men kunde ej lova att vara åter förrän ganska sent.

Med ett »gärna, barn lilla», beviljade fröken Gran hennes önskan, men bad henne väl stänga köksdörren, som var något tröglåst, samt släcka lampan, ty fröken var rädd om elden.

Detta lofvade Selma, och så gick hon till ungdomsföreningens möte och den gamla fröken till vila. Den senare hade dock ej sovit mera än några minuter, förrän hon väcktes av ett bulder från köket, och litet orolig steg hon upp och gick dit ut. Där stod grannens hund mitt på golvet, sysselsatt med en brödkaka, och på bordet stod lampan brinnande.

Selma hade alldeles glömt vad hennes matmoder bett henne om. Nog blev flickan ledsen, när hon fick höra vad hon försummat, men så djupt tog det icke tag, ty åter och åter måste hon påminna henne om hennes plikter och göromål samt höra henne säga: »Ack, det glömde jag; ack, det tänkte jag icke på.» Men vad hon icke glömde, icke försummade, det var stund och dag för alla religiösa möten och föredrag, och någon tanke för att hennes gamla, klena matmor låg ensam till långt fram på natten eller blev störd vid hennes hemkomst, det hade hon icke.

En afton litet längre fram måste fröken Gran neka Selma att vara med på en musikfest på frälsningsarmén, ty hon var sjuk och kunde ej vara ensam.

Missnöjd och fåordig gick Selma där nu och trögt gingo göromålen.

Frampå eftermiddagen gick hon ut ett ärende och samman-

träffade då med sin läskamrat, som hon ej sett på länge. Sedan de skakat hand med varandra, sade Selma i skarp ton: »Men säg mig, Karin, hur är det med dig och ditt lif i Gud? Jag börjar frukta för dig, ty jag har varken här eller där på flera veckor sett dig, där Guds ord förkunnas. Förbjuder dig ditt herrskap att höra ordet?»

»Nej, jag hade nog fått gå, om jag bett därom», svarade Karin lugnt, »men alla barnen ha varit sjuka och för att spara frun, som inte är så stark, har jag tagit dem om hand, när jag slutat göromålen i köket, men inte lever jag utan Gud för det. Jag är viss, att hela vägen går han med mig och ser med välbehag, när jag söker göra mina skyldigheter på den plats, där han satt mig.»

Det stack till ett tag i Selmas hjärta, men strax var det bra igen, och så frågade hon med anledning av en liten granskning: »Du har köpt dig en hatt, den kostar väl inte mycket?»

»Nej den är billig, men jag har ej råd köpa något dyrt till kläder, jag får lov att hjälpa stackars mor och småsyskonen allt vad jag kan.»

Nu stack det två duktiga tag i Selmas hjärta, men även det gick över efter några ögonblick. »Vad har du där i papperspåsen?» frågade hon vidare.

»Jo, titta skall du få se», sade Karin skrottande och Selma efterkom uppmaningen. Där låg om vartannat sockerbitar, småkakor i olika form och fasoner och även några äpplen och päron.

»Vad är detta för sammanblandning?» utbrast Selma förvånad.

»Det är besparingssaker», svarade Karin i munter ton. Frun plockar alltid för mig till kaffet mer än jag behöver och så sparar jag sockerbitar och godsaker till mor och barnen, likaså när jag får något annat, som jag vet, att de tycka om, så gömmer jag alltsamman med fruns vetskap, och du kan ej tro, så glada de bliva, när jag kommer med denna välfägnad; de ha ej råd att köpa sådant.»

Nu stack det många, många tag i Selmas förut sårade hjärta. I stark begrundan gick hon hem, och nu började hon förstå, att Guds tjänst icke blott består i att höra Guds ord utan även däruti, att vi med kärlek och trohet fylla våra plikter mot dem, man genom ett eller annat band är bunden vid.

Ungdomsverksamheten.

Erstorps ungdomsförening är ej gammal. Efter en härlig väckelse på våren 1906 bildades den samma år den 13 mars av ett 50-tal unga män och kvinnor. Förut hade här icke funnits någon sådan ungdomsförening, fastän platsen är gammal för andlig verksamhet. Styrelse valdes, och verksamheten bedrevs med framgång.

Årsmöte hölls förliden påskdag under stor tillslutning, då i det närmaste hela den gamla styrelsen återvaldes. Sorgligt att säga hava många, likt Demas, fattat kärlek till världen och lämnat föreningen, varigenom dess medlemstal reducerats till omkring 30. Några hava dock flyttat till andra platser och där ingått i andra föreningar.

Enskilda möten hållas i regel varje lördagsafton. Föreningen underhåller en resepredikant, Oskar Svensson, och har insamlat missionsmedel till Kina, Lappland och sjömännen.

Senast den 6 juli hölls en försäljning, avsedd endast för föreningens medlemmar, och oaktat föreningen är så liten, inbragte försäljningen mellan 70 och 80 kr.

Söndagen den 21 juli var föreningen nästan mangrannt samlad för att uppvakta sin avhållne ordf., skraddaremästaren Per Andersson, på en hans bemärkelsedag. Framför verandan var en äreport rest, festföremålet väcktes tidigt med sång och mottogs vid ett rikt dukat kaffebord. En trevlig vas, fylld med vackra blommor överlämnades, och v. ordf. frambar föreningens tack och lyckönskan. Sedan ordf. under rörelse tackat för uppvaktningen, avslutades det hela med ett bönemöte.

En fridens hälsning till alla föreningar av troende ungdom landet runt samt till redaktionen från

Syskonbandet i Erstorp.

Brevväxling.

I.

Insända frågor.

1). *Är det synd inför Gud, om en förloving genom överenskommelse brytes, då oförutsedda missförhållanden uppstått kontrahenterna emellan, vilka båda äro troende, eller kan, ifall äktenskap kommer till stånd, ett mindre lyckligt sådant riskeras?*

A—a R.

2). *Göra de troende ynglingar rätt, som för att undslippa sin värnplikt utvandra till Amerika?*

Troende beväringsman.

3). *Huru skall en troende ung man, som under sin exercistid genom likstälighet med världen förlorat sin frid med Gud, återfå densamma och på nytt komma i ett gott förhållande till sin himmelske fader?*

Olycklig.

4). *Äro barn skyldiga att försörja en fattig fader, då denne ej vill bo hos någon av dem och förbrukar till starka drycker de kontanter, han erhåller?*

Sven D.

5). *Bör den troende ungdomen deltaga i skytte- och idrottsfester, där bland mycket annat även dans förekommer?*

Jonas S.

II.

Svar på insända frågor.

1.

Till A—a R.

Se artikeln under rubriken »Brutna förlovningar» i detta n:r.

2.

Till S. T.

»Kan det vara rätt av en troende att röka, synnerligast om han är kallad att vara en ordets förkunnare?»

a. På ovanstående fråga måste man giva ett enda svar, ett kraftigt och hörbart »nej».

Frågan är berättigad i vår tid, men man borde dock icke behöva att framställa dylika frågor, då nu ljuset lyser vida starkare och klarare, än någonsin förut! Men man vill ju vara så moderat och så liberal på alla områden! Så även här!

Det är icke blott »orätt», utan »synd», att troende bruka tobak i någon form! Man skall då icke göra någon skillnad på en *ordets förkunnare* och *öfriga troende*. Visserligen har man rätt, fordra mera och bättre av en sådan, som skall lära andra. Men detta gäller naturligtvis för övrigt de troende i allmänhet! — Nu blir då frågan den, varför det kan vara synd att bruka tobak.

Då bör man i detta som i allt annat gå till Guds eget ord. Ja, säger någon, där står icke, att det är synd att röka. — Nej, det gör det visserligen icke! Men det är ock mycket annat, som är synd och som dock icke uttryckligen står uppräknat i Guds ord. Nu är det så, att Gud utrustat människan med förstånd. Han har givit henne förmåga, att kunna skilja mellan gott och ont, mellan det som är synd eller icke. De troende borde väl då först och främst använda detta förstånd!

Om man tänker på *kroppen såsom den helige Andes tempel*, så synes det tydligt, huru man bör handla i denna sak. Icke skall detta tempel finnas till, för att man skall förorena och förstöra det med alla möjliga syndiga vanor eller ovanor! Det hava vi fått att tjäna Gud med! Den, som använder tobak, brister vidare i renhetsbudet. Från *ekonomisk synpunkt* sett, är det ett stort *penningsslöseri*, som Gud visst icke kan se med välbehag till. De troende skulle ju också vara *goda exempel*. — Men, det blir allt annat än goda exempel på detta sätt. Den är en slav och icke fri, som ligger bunden under tobaksbegär! Allt detta och mycket annat gör, att vi tryggt kunna svara »nej» på frågan!

Broderligt

E. Th.

b. Då vår tid ingalunda saknar exempel, som berättigat S. T. att framställa denna fråga, är det mig en glädje att få säga mina tankar i berörda avseende såsom ett svar till S. T.

Allt tobaksbruk är något, som varje kristen borde avhålla sig ifrån,

enkannerligen alla »ordets förkunnare,» i ty att icke blott troende utan även många världsmänniskor finna det förenligt med hans kallelse, att han i allt föregår med gott exempel. Och det med rätta. Då Herren också genom sin tjänare Paulus säger: »Allt vad I gören, evad I nu äten eller dricken, gören allt till Herrens ära», så tänker jag, att ingen kan till Guds ära tänka sin cigarr eller innanför de läppar, med vilka vi skola prisa Gud, placera högar av snus eller tobak. Säger icke också ditt samvete detsamma? Besinna vi sedan, att vi inför Gud stå ansvariga för, huru vi använda våra penningar, så säger oss vårt samvete genast, att vi icke skola använda något därav till att därmed tillfredställa syndiga njutningsbegär.

Särskilt familjefäder hava stora och talande skäl att avstå från allt tobaksbruk. Vem har icke ibland sett barn till tobaksförbrukande familjefäder antingen ståta med en pinne i mun, innan de ännu tycka sig så stora, att de kunna begagna cigaretten eller cigarren, eller ock av tuggor göra väldiga mullbänkar. Saken är snuskig att tala om, det är sant, men det verkliga sakförhållandet är snuskigare. Ingen rättänkande fader eller moder glädes åt att se sina barn bruka tobak, men fadern har svårt att förbjuda dem det, då han brukar den själv.

Du svarar måhända: »Denna vana är så gammal och inbiten hos mig, att jag omöjligt kan avstå därifrån.»

Ar då inte Herren mäktig att frälsa från allt ont? Jesus kom ju till vår jord för att frälsa sitt folk från deras synder, skulle han icke då också kunna frälsa från tobaksbegäret? Själv har jag varit slav under detta begär i 13 år, men sedan jag fick syn på det vidriga däri samt beslutade mig därför, gick det med Guds hjälp utan några svårigheter alls att avstå därifrån, Må vi pröva allt och behålla det goda. H. G—n.

3.

Till F. L—ng.

Är all stolthet synd? frågar Ni. Därpå kan helt kort svaras ja, om stoltheten består i ett överskattande av sig själv i förening med ett underskattande av andras förtjänster, eller tar sig sådana uttryck, att den sårar andras känslor. Man talar emellertid ibland om en viss stolthet, som snarare borde uttryckas med glädje, t. ex. då en moder är stolt över sitt barns framgångar, eller då man säger till en ung man: Du kan vara stolt över, att du fått en så bra hustru. Jag förmodar dock, att F. L—ng icke åsyftar en sådan stolthet. B. W.

4.

Till »Olycklig».

Eder fråga framkallade mitt djupaste deltagande. Den påminde mig om lärjungen Petrus vid kolelden. Han syndade på ett liknande sätt, i det han blygdes för Kristus och sitt namn av att vara hans lärjunge. Men det heter om honom, att han gick ut och grät bittert. Gör Ni som han! Gå ut från världens koleldar och gå till Kristus med Edert sörjande hjärta. Bekänn Eder synd för honom och tro hans kärleksfulla tillsägelse om förlåtelse, även om satan säger Eder, att Ni icke får tro den. Tag sedan emot kraft av höjden till ödmjuk men på samma gång frimodig bekännelse och kom ihåg Jesu ord till synderskan: »Icke heller dömer jag dig; gå och synda icke vidare.» A. W. H.

REDOVISNING

av insända medel till Ungdomens hedna- och lappmission.

Wänga ungdomsf. gm Erland Wängberg 15 kr. »En Ungdomsvännens prenumerant» gm P. Hillström, Trödje, Strömsbro, 10 kr. Fr. Sannabeds ungdomsf. till Mbonsas i Kongo underh. gm C. Aug. Jansson. Norrby, Hallsberg, 50 kr. Tierps södra ungdomsf. till Sambos underh. 50 kr. gm R. Wallin, Ljurs syfören. gm C. J. Andersson 74:59. Wretstorps ungdomsf. gm Hulda Söderling till underh. av en kongogosse 50 kr. Södra församl. ungdomskrets gm Sam. Grufman 79:56. Surte kristl. ungdomsf. Surte, gm John Kildén 12 kr. Skogs friförsaml. ungdomsf. gm A. F. Hedlund, Holmsveden, 12 kr. Bankeryds västra ungdomsf. gm F. Andersson 20 kr. Wernamo ynglingaf. gm C. A. Svensson 18 kr. Walbo kr. ungdomsf. gm C. Almgren till en kongogosses underh. 50 kr. Kr. ungdomsf. i S. Råga gm Emil Johansson, Skageri, till en evangs underh. 100 kr. Borsneruds kristl. ungdomsf. gm G. W. Blom, Lingfors, 50 kr. till underh. av ett barn. Ungdomsf. i Åby, Lagan, gm J. Hammar 10 kr. Betlehemskyrkans ungdomsf. gm G. Ahnström, Göteborg, 90 kr. Ungdomsf. »Syskonringen» Tallbacken, gm Olof Glädje 120 kr. Enångers ungdomsf. gm J. J. Svensson, Sätra. 40 kr. Ungdomsf. i Degerfors, gm E. Jonsson till underh. av en gosse vid Nganda 50 kr. Näs ungdomsf. gm T. L. Olsson till en hednagosses underh. 50 kr. Kristna ungdomsf. »Salem», Warberg, gm Karl Jansson 133:84. Gm Per Lindefeldt fr. Lingbo kristl. ungdomsf. 7:75 och Tora P. 2:10. Fr. ungdomen i Kumlag gm Konrad Andersson till underh. åt evang. Filippa Mavumbu 150 kr. Wärgårda Hobergs ungdomsf. till underh. av utstationen Kiosimbo gm Gustava Reimer 200 kr. Rogberga kristl. ungdomsf. till Mbioka Moteosi underh. gm K. E. Håkansson 50 kr. Klyсна ungdomsf. gm J. Jansson 85 kr. Betels kristl. ungdomsf., Ockelbo, gm J. E. Olsson 100 kr. varaf 50 kr. till en infödd evangelist. Hofs kristl. ungdomsf. gm Hans Andersson 25 kr. Ungdomsf. Senapsplantan gm Joh. Wadin till en evang. i Kongo 75 kr. »En läsare av Friska Vindar» 1:50. Ungdomsf. Daggdroppen gm K. A. Morén, Moheda, 10 kr. Skullsjö Skogars ungdomsf. gm lärarinnan M. Bohman 38:25. Liljanäs miss.-fören:s ungdomsförening underh. åt skolgossen Ngamba Kingoye gm B. E. Persson 50 kr. Horla syfören. gm A. Östlund 50 kr. Tivedstorps ungdomsf. gm Oskar Anderson 15 kr.

Fr. Gökalund gm Herman Tylen 10:30. Kopparbergs ungdomskrets gm Hilma Karlsson 22:03, Roslagsbro ufg gm Hj. Jonsson 30 kr. gm U. V. red. A. W. Hellström, Nyköping; onämnd Kungsör 20 kr., Nils och Elin Göteborg 5 kr., Gislaveds kr. ufg 50 kr., Trollhättans kr. mfg 40:50, Bie ufg. Hoppet 32:25, Harads kr. ufg 36:13, L. Johansson, Pålshoda till Lappland 10 kr., Julita ufg 52 kr., änkan Björklunds skärv, Kungsgård, 2:88, s. 248:76. Skattkärrs ufg gm Johan Eriksson 35 kr., Walla ufg Liljan gm Ida Lundin 49:20, Wists ufg gm Karl Andersson, Sturefors 15 kr., 20% till Herren å linne av P. 3:75, ufg Senapskornet Landskrona gm Johan Persson 12:50, Österåkers ufg gm Arvid Larsson 20:96, Ovanåkers mfgs ufg gm O. Delander 122:38, Asby ufg för Kina gm K. F. Karlsson 56 kr., Westerås ufg gm Arvid Nyström 215:72, Mönsterås ufg gm Fr. Hellström 15 kr., Lingbo kr. ufg till ungdomens missionär gm P. Lindefeldt 41:65, Wendels ufg till David Malangidilas underh. 82:82, av K. Classon gm K. Tillman 5 kr.